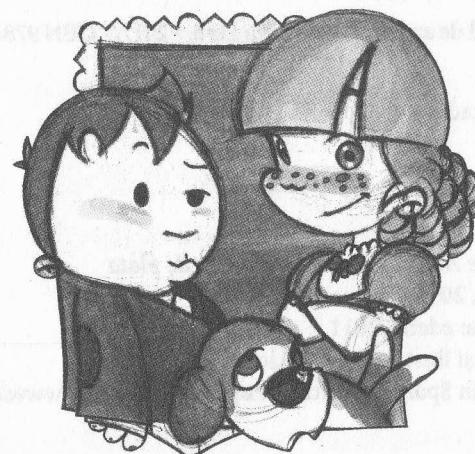

ALFRED & AGATHA

ȘILINGUL DE ARGINT

Ana Campoy

Traducere din limba spaniolă
de Eliza Lelu

Capitolul 1

Vizita surpriză

Nisipul clepsidrei părea să se prelungă din ce în ce mai încet. Agatha urmărea cu privirea firicelul subțire care se scurgea din cupa de sus, încărcată de timp, adunându-se puțin câte puțin într-o grămăjoară pe fundul cupei de jos. De ce nu puteau clepsidrele să se grăbească un pic mai mult? Uneori îți venea să le agiți pentru ca secundele să se scurgă mai repede și orele de aritmetică să nu mai fie aşa de plăcătisoare.

Domnul Miller, tatăl Agathei, credea că în vara aceea fiica lui trebuia să învețe să socotească mai bine. De-a lungul anului petrecuse prea mult timp hoinărind prin cartier în căutare de mistere pe care să le rezolve. Așa că, profitând de faptul că el și soția lui aveau să facă o lungă călătorie prin Europa, domnul Miller angajase o nouă guvernantă, care să se ocupe de Agatha în timpul vacanței.

Fetiței, în schimb, ideea nu i s-a părut foarte strălucită: nimic nu-i era mai nesuferit decât să aibă de făcut socoteli.

Respect Dar nu fu chip să scape de asta. Numerele uneltiseră să-i facă viața imposibilă.

Domnișoara Henderson citea din cartea ei, așezată chiar în fața biroului Agathei. Sosise cu două zile în urmă, la puțin timp după ce domnul Miller publicase un anunț de angajare în ziarul *The Times*. Agathei i-ar fi plăcut ca bătrâna doamnă Potter, care se ocupase dintotdeauna de educația ei, să își păsteze postul. Dar doamna Potter de-abia aștepta să fugă la nepoții ei, pe coasta franceză. Nu-i surâdea ideea de a petrece o lungă vară de sclavie matematică față în față cu Agatha. Și atunci domnul Miller s-a lovit de problema căutării unei înlocuitoare.

Se grăbise să publice anunțul în ziar, dar puținele candidate care se prezintaseră erau cu totul nepotrivite. Fiind în criză de timp și văzând că nu prea are de unde să aleagă, domnul Miller se hotărâse până la urmă să o opreasă pe candidata care îi inspiră cea mai mare incredere. Așa că o angajase pe Jane Henderson.

Tânără guvernantă ridică ochii din carte și se uită peste exercițiile Agathei. Fetița rezolvase doar câteva socoteli și își legăna neîncetat, fără astămpăr, picioarele pe sub masă. Domnișoara Henderson închise cartea, apucă bastonul de lemn și încercă să se ridice din fotoliu.

— Să vă ajut? murmură Agatha, ca un copil binecrescut ce era.

— Nu-i nevoie, răspunse guvernanta, care se ridică sprijinindu-se în toiag cu o mâna tremurătoare. Tu stai acolo și termină înmulțirile.

Fetița tăcu. Noua guvernantă nu era neapărat antipatică, dar atitudinea ei rezervată o stingherea pe Agatha. Nu vorbeau aproape deloc în timpul lecțiilor. Domnișoara Henderson nu făcea decât să îi dea explicații și să îi indice exercițiile potrivite; în afara faptului că se salutau și își luau rămas-bun în fiecare dimineată, guvernanta nu avea nimic care ar fi putut trezi interesul Agathei.

Fetița se întoarse la exercițiile ei, iar domnișoara Henderson se apropie de fereastră. Era o femeie înaltă și voinică, cu trăsături delicate, deși părul ei roșcat cu greu ar fi trecut neobservat. Guvernanta îl ținea strâns în creștet într-un coc discret, ca să-l mai ascundă. Dar rămânea șchiopătatul. Era, poate, trăsătura cea mai exotică a guvernantei, având în vedere vârsta ei fragedă. La cei douăzeci și unu de ani pe care i-i dădeai, era prea Tânără ca să aibă nevoie să se sprijine într-un baston. Iar neîndemânarea cu care îl manevra o făcea pe Agatha să tremure de fiecare dată când femeia se ridică în picioare.

La început, fetița își spuse că guvernanta nu va fi în stare

Respect să urce și să coboare în fiecare zi scările ca să ajungă în bibliotecă și să își țină orele. Hercule, majordomul, o instalase în vechea cameră a doamnei Potter, la parter, iar fetița nutrea speranța că această dificultate o va elibera de odioasele lecții de vară. Cu toate astea, în ciuda tuturor așteptărilor, domnișoara Henderson nu se dădea bătută până nu reușea, chiar dacă de fiecare dată când urca treptele lăsa impresia că o să se prăbușească dintr-o clipă în alta.

De fapt, nu era vina guvernantei că pe Agatha nu o interesau socotelile câtuși de puțin. Ce-și dorea ea era să investigheze toată ziua cazurile preluate de agenția de detectivi Miller & Jones, pe care o înființase împreună cu prietena ei, Morritos, o cățelușă foarte intelligentă și cu totul ieșită din comun. La început, agenția se ocupase doar de cazuri foarte simple și ușor de rezolvat, dar, când cu afacerea celor zece păsări ale doamnei Elster (un jaf spectaculos care avusese loc în vecinătate), Agatha Miller și Morritos făcuseră cunoștință cu cel care avea să devină al treilea asociat și coleg al lor: Alfred Hitchcock.

Alfred era din East End, un modest cartier londonez. Dar asta nu îl împiedicase să lege o prietenie cu Agatha, care locuia într-una dintre zonele cele mai luxoase din centru. În cartierul Bayswater – după cum bine știa toată lumea –

locuiau cele mai distinse personalități ale societății, chiar dacă Agatha încerca să nu se laude cu asta. Datorită aventurelor prin care trecuse împreună cu Alfred, descoperise că mai important decât orice e să poți conta pe un prieten adevărat, indiferent de unde vine el.

Fetița mai termină un exercițiu și se adânci din nou în gândurile ei. Speră ca Morritos să se țină de plan. Alfred trebuia să vină din clipă în clipă și cei trei aveau multe lucruri de făcut împreună, aşa că era nevoie să grăbească sfârșitul orei de aritmetică. Domnișoara Henderson era de părere că Agatha nu are cum să-și învețe bine lecțiile dacă nu se poate concentra cum trebuie, aşa că ceruse ca Morritos să aștepte în fiecare dimineață în afara sălii de studiu. Să se vadă izognită în vestibul era la fel de insuportabil pentru cățelușă cum era pentru Agatha să aibă de rezolvat înmulțirile alea plăcute. Doamna Potter nu avusese niciodată nimic împotriva ca Morritos să rămână lângă prietena ei în timp ce fetița își făcea lecțiile, iar faptul că regulile se schimbaseră nu era pe placul cățelușei.

Agatha privi din nou clepsidra domnișoarei Henderson; nu mai rămăsese mult nisip în cupa de sus. Morritos întârzia. Dacă mai aștepta mult, ora avea să se termine de la sine și planul s-ar fi dus de râpă. Fetița luă creionul, încercând să se

Respect p concentreze asupra înmulțirilor; dar chiar atunci, un zgomot puternic, metalic, ca de tigăi care se rostogolesc pe podea, întrerupse liniștea sălii.

— Ce-ai făcut? Fii mai atentă! strigă o voce din vestibul.

Deodată, un lichid plin de clăbuci de săpun se prelinse pe sub ușă și începu să se întindă pe podeaua sălii de studiu.

— Covorul persan al mamei! exclamă Agatha, văzând cum apa cea murdară înainta și se răspândea în toate părțile.

Fără să se piardă cu firea, domnișoara Henderson apucă bastonul, se îndreptă către ușa micuței săli și o deschise larg. De cealaltă parte, Rose, servitoarea, încerca să țină dezastrul sub control, pentru că Morritos vărsase găleata cu lături, urmând planul în cel mai mic detaliu.

— Covorul doamnei! țipă Rose când văzu până unde ajunse apa și se grăbi să împiedice o posibilă catastrofă, ajutată de domnișoara Henderson.

Agatha sări de pe scaun și dădu fuga în vestibul, unde aștepta Morritos, mândră de isprava ei.

— Ai întârziat, o certă fetiță.

Morritos Jones strâmbă din botic și coborî scările, urmându-și prietena. Poate că Agatha pur și simplu nu înțelegea cât e de complicat să fii o cătelușă aşa de eficientă.

* * *

În seră, Alfred aștepta cu nerăbdare ca Agatha să coboare de la lecție. Își pușese cea mai bună jachetă, cea de duminică, își lustruise bine pantofii, ba chiar luase un pic de briantină de la tatăl lui ca să își netezească părul. De obicei nu se dichisea atâtă când venea în vizită la familia Miller, dar aceea nu era o vizită oarecare: Agatha îi promisese că îi va face cunoștință cu o persoană deosebită. Avea să fie o surpriză.

Lăsând la o parte emoția vizitei, Alfred era foarte mulțumit în dimineață aceea. Cu o zi în urmă își primise carnetul de note, pentru că se încheiaseră cursurile la Colegiul Sfântul Ignățiu. Părinții lui fuseseră foarte surprinși când Alfred sosise la băcănie și le arătase cei patru *foarte bine* pe care îi promise la sfârșitul anului școlar; atât de surprinși, încât domnul Hitchcock deschisese cutia cu bani a magazinului, scosese o monedă strălucitoare de un șiling și i-o întinsese fiului chiar sub nas.

— Sper că vei ști să-i dai întrebuințarea onorabilă pe care o merită, a spus el după ce i-a înmânat bănuțul, cu un aer atât de ceremonios, încât ai fi zis că-l numise cavaler al Imperiului Britanic.

Alfred a pus șilingul în buzunar și nu i-a dat drumul decât când a ajuns acasă. Îi transpirase palma de când strânea piesa de metal. Chiar și în timpul cinei mai simțea relieful monedei nou-nouțe pe buricile degetelor. Iar noaptea, după ce își pușese pijamaua, scosese șilingul din buzunar și îl așezase sub pernă, ca nu cumva să se rătăcească în timpul somnului.

Lumina care inunda sera îl trezi pe Alfred din reverie. Băgă mâna în buzunarul jachetei și pipăi șilingul. Era nerăbdător să îi arate Agathei comoara lui.

De când o cunoscuse pe Agatha și începuse să colaboreze la rezolvarea cazurilor agenției Miller & Jones, întâlnirile lor se desfășuraseră în seră. Acolo nu îi deranja nimici niciodată, iar prietena lui reușise să transforme locul într-un birou destul de confortabil. Tot acolo era și perna roșie cu ciucuri aurii pe care Morritos avea obiceiul să se tolănească, preferata ei pentru somnul de după-amiază. Și adevărul e că Morritos Jones era o cățelușă cu totul și cu totul neobișnuită. Dacă îi intra ceva în cap, nu era chip să faci să se răzgândească. Ce-i drept, încăpățânarea ei prindea bine în timpul investigațiilor, dar era exasperantă în toate celelalte privințe. Alfred își dăduse seama de caracterul ei aparte de îndată ce o cunoscuse și, chiar dacă băiatul încercase să se înțeleagă bine cu ea, pricepea că relația lui cu Morritos nu

avea să fie niciodată la fel ca aceea pe care o avea cu Agatha. Hotărât lucru, nu erau făcuți unul pentru celălalt.

Alfred aruncă o privire către ceasul de perete din seră. Arăta ora unsprezece și zece. Agatha întârzia, ceea ce era foarte neobișnuit. De două zile, fetița își începuse lecțiile de vară cu noua guvernantă, dar îl asigurase că în dimineață aceea va fi în seră înainte de unsprezece fix.

Băiatul scoase din buzunar șilingul său nou-nouț și ridică mâna, ca să-l studieze la lumină. Îl fascina felul în care razele soarelui se răsfrângăreau în argintul monedei. Suprafața ei era netedă ca o oglindă. Ar fi rămas așa, privind-o la nesfârșit, dar un glăscior ascuțit îl trezi deodată la realitate.

— Alfred! Arăți ca un adevărat gentleman!

Agatha îl măsura cu privirea din pragul serei și zâmbi când văzu cum prietenul ei își netezea jacheta, încercând să își ia un aer distins. Morritos pătrunse în încăpere și se duse glonț să se tolănească pe perna ei roșie cu ciucuri aurii. Planul din dimineață aceea îi ceruse un efort prea mare și voia să se bucure de razele de soare care se strecurau prin fereastra cea largă.

— Nu te așeza prea comod, Morritos, o avertiză Agatha. Plecăm imediat.

Cățelușa se răsuci pe pernă, stingherită. Să ieși din casă